

Arrest

nr. 41 072 van 30 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart van Armeense origine te zijn.

U bent geboren in Khatagurovo (Zuid-Ossetië) waar u tevens uw registratieadres heeft.

De laatste 8 tot 10 jaar woonde u vooral in Stavropol (Russische Federatie). U bent officieel gehuwd maar woonde in Stavropol samen met een andere vrouw, waarmee u tevens een dochter heeft.

Af en toe kwam u nog naar Khatagurovo omdat u er een winkel had.

Op 6 augustus 2008 ging u met uw zoon X (Ov X) naar Batoumi om goederen af te halen voor de winkel. U diende er enkele dagen te wachten.

Op 8 augustus 2008 brak de oorlog uit in Zuid-Ossetië. U kon uw dochter en haar moeder, die op dat moment uitzonderlijk in Khatagurovo waren, niet bereiken.

U kon uiteindelijk wel uw buurman bereiken die u vertelde dat jullie eigendommen vernield waren en er geen spoor meer was van uw gezin.

U wou de handelaar in Batoumi verwittigen dat u de goederen niet meer nodig had maar u werd door de politie tegengehouden en gecontroleerd. U en uw zoon dienden jullie paspoort en uw rijbewijs af te geven. Er werd jullie gezegd dat jullie de documenten later moesten komen afhalen.

Uw kennis in Batoumi raadde u aan niet naar de politie te gaan omwille van uw registratie in Zuid-Ossetië. Omdat u bang was in Georgië te blijven omwille van uw registratie in Zuid-Ossetië, en omdat u niet terug kon naar Ossetië of de Russische Federatie vluchtten u en uw zoon naar Europa.

Dezelfde dag vertrok u uit Georgië richting Istanboel (Turkije). Op 20 september 2008 vluchtte u verder naar België waar u op 24 september 2008 asiel aanvraag bij de bevoegde autoriteiten.

U heeft nog steeds geen nieuws over het lot van uw dochter en haar moeder. U heeft aan kennissen gevraagd om ze in Rusland te laten opsporen via de media. Uw zoon is ondertussen niet meer in België, u weet niet waar hij naartoe is.

U vreest actueel voor uw leven in Zuid-Ossetië en Georgië. U verklaart dat er in Zuid-Ossetie nog steeds gevochten wordt en dat de oorlog elk moment kan opflakkeren.

In Georgië vreest u vervolging vanwege de autoriteiten omdat u een registratie had in Zuid-Ossetië en daardoor als vijand zal worden beschouwd.

Tegenover de Russische Federatie heeft u geen vrees. U bent niet naar de Russische Federatie teruggekeerd omdat u eerst uw gezin wil terugvinden en geen documenten meer heeft.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart voor het Commissariaat-generaal dat u niet weet welk staatsburgerschap u heeft, aangezien u wel een Russisch (Sovjet)paspoort had en geen enkele Georgisch document, maar anderzijds wel uw registratie had op Georgisch grondgebied (CG, p.2,3).

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in uw vragenlijst verklaart u echter consequent dat u het Russisch staatsburgerschap heeft.(Dienst Vreemdelingenzaken, punt 6; vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 2.6).

Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u niet heeft gezegd dat u Russisch staatsburger bent, maar enkel dat u een Russisch paspoort heeft (CG,p.3).

Deze verklaring is weinig overtuigend gelet op uw vorige éénduidige verklaringen tijdens het eerste gehoor. Uw regelmatig verblijf de laatste jaren in Stavropol maakt het hoe dan ook noodzakelijk uw vrees ten opzichte van de Russische Federatie te beoordelen.

Gelet op uw beweerde registratie in Zuid-Ossetië zal uw vrees ook ten opzichte van Georgië worden beoordeeld.

Over uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie kan kort worden gesteld dat u kennelijk geen enkele vrees koestert. U verklaart dat u zou kunnen verblijven/terugkeren in de Russische Federatie, maar dat u eerst uw gezin wil herenigen en dat u geen documenten heeft (CG,p.5,6). Ook meent u dat iedereen in zijn eigen vaderland moet wonen (CG,p.6).

Deze elementen wijzen echter niet op enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, het betreffen emotionele en administratieve overwegingen.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Georgië moet opgemerkt worden dat deze niet gegrond is.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië. Hieruit kan ook afgeleid worden dat andere personen afkomstig uit Zuid-Ossetië, ongeacht hun etnie, evenmin problemen kennen of deze moeten vrezen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit, verblijf of problemen in Zuid-Ossetie en Georgië kan voorleggen.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 januari 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker haalt tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker laat gelden dat de Commissaris-generaal zijn asielrelaas ten onrechte heeft beoordeeld ten opzichte van de Russische Federatie.

Verzoeker stelt dat hij de Russische nationaliteit niet heeft. Hij beweert dat de gegevens in de vragenlijst van de DVZ berusten op een “misverstand van diegene die de vragenlijst heeft ingevuld” (zie het verzoekschrift, p. 4) en dat hij dit pas opgemerkt heeft nadat iemand hem de ingevulde vragenlijst had voorgelezen. Hij stelt dat hij verklaarde *“dat hij weliswaar een Sovjet-paspoort heeft en een Russisch rijbewijs maar dat dit op zich niet impliceert dat hij de nationaliteit heeft van Rusland”*.

Hij wijst er op dat bij de aanvang van het verhoor op 20 oktober 2009 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 2 en 3) hij dienaangaande een opmerking heeft geformuleerd.

Verzoeker verklaart *“wel degelijk moeilijkheden te vrezen met de Georgische autoriteiten”*; hij verwijst naar informatie uit het administratief dossier, namelijk “Subject Related Briefing - Georgië” (p. 16), waaruit mishandelingen zouden blijken van leden van een gemengd Ossetisch-Georgisch gezin en meent dat *“zeker niet alle gevallen van verregaande discriminatie en mishandeling worden gerapporteerd”*.

Hij laat gelden overigens ook geen voldoende bescherming te kunnen genieten van de Georgische autoriteiten.

Verzoeker vraagt dienvolgens de vernietiging van de bestreden beslissing, de erkenning van zijn vluchtelingenstatus, minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde de terugzending van het dossier aan het Commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Voor zover verzoeker nog andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, merkt de Raad op dat hij nalaat aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad neemt de enkele verklaring van verzoeker dat de gegevens in de vragenlijst van de DVZ op een misverstand berusten van diegene die de vragenlijst heeft ingevuld, niet aan.

Uit de vragenlijst blijkt dat deze werd ingevuld door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal op aanzeggen van verzoeker met de hulp van een tolk. De vragenlijst werd door hem ondertekend ter bevestiging dat zijn afgelegde verklaringen juist zijn (zie laatste pagina). Verzoeker bewijst zijn bewering niet.

De Raad leest in de vragenlijst van 25 september 2008 dat hij verklaarde het Russisch Staatsburgerschap te hebben (zie rubriek 2.6) en later nog uitdrukkelijk stelde (zie rubriek 3.5) *“De Georgiërs zijn in oorlog met de Russen die de Ossetiërs kwamen verdedigen en bij terugkeer verwacht ik problemen met de Georgiërs omdat mijn echtgenote **en ik het Russisch staatsburgerschap hebben en inwoners zijn van Zuid-Ossetië.**”*

Bovendien leest de Raad in het document ‘Inschrijving van de asielaanvrager’ ingevuld door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dat nadat hem nogmaals gevraagd werd naar zijn nationaliteit gezien de mogelijke verwarring met Georgië, verzoeker op gaf de Russische nationaliteit te hebben.

De Raad is bijgevolg van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht besloten heeft om verzoekers vrees ten opzichte van de Russische Federatie te beoordelen en schaaft zich achter de motivering in de bestreden beslissing dat stelt *“Voor de Dienst Vreemdelingenzaken en in uw vragenlijst verklaart u echter consequent dat u het Russisch staatsburgerschap heeft.(Dienst Vreemdelingenzaken, punt 6; vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 2.6). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u niet heeft gezegd dat u Russisch staatsburger bent, maar enkel dat u een Russisch paspoort heeft (CG,p.3). Deze verklaring is weinig overtuigend gelet op uw vorige éénduidige verklaringen tijdens het eerste gehoor. Uw regelmatig verblijf de laatste jaren in Stavropol maakt het hoe dan ook noodzakelijk uw vrees ten opzichte van de Russische Federatie te beoordelen. Gelet op uw beweerde registratie in Zuid-Ossetië zal uw vrees ook ten opzichte van Georgië worden beoordeeld.”*

De verklaring van verzoeker dat hij *“zichzelf beschouwt als staatloos”* (zie het verzoekschrift, p. 4) wordt niet aanvaard; de status van staatloze wordt niet verkregen door een enkele wilsverklaring.

Wat betreft de bewering van verzoeker *“wel degelijk moeilijkheden te vrezen heeft met de Georgische autoriteiten”*, merkt de Raad op dat verzoeker dit geenszins aantoont.

Hij beperkt zich louter tot het aanhalen van een zinsnede uit de informatie vervat in het administratief dossier waarbij melding werd gemaakt van mishandelingen van een gemengd Ossetisch-Georgisch gezin.

Verzoeker kan geenszins met concrete en objectieve elementen de gefundeerde juistheid van deze informatie kan weerleggen.

Bovendien volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Zijn opwerping dat *“zeker niet alle gevallen van verregaande discriminatie en mishandeling worden gerapporteerd”*, is enkel een gemeenplaats.

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld *“dat er, ook na het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008, geen sprake is van etnisch gemotiveerde vervolging van personen van (gedeeltelijk) Ossetische origine of hun familieleden in Georgië. Hieruit kan ook afgeleid worden dat andere personen afkomstig uit Zuid-Ossetië, ongeacht hun etnie, evenmin problemen kennen of deze moeten vrezen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document ter staving van uw identiteit, verblijf of problemen in Zuid-Ossetie en Georgië kan voorleggen”*.

Aangaande de bewering geen voldoende bescherming te kunnen genieten van de Georgische autoriteiten, onderstreept de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De Raad leest echter in administratief dossier dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen. De afwezigheid van enig beroep op bescherming is niet voldoende om aan te tonen dat de overheid in Georgië onwillig is om bescherming te verlenen.

Bovendien leest de Raad in het verhoorverslag van 20 oktober 2009 (zie p. 6) dat verzoeker verklaarde dat hij kan terugkeren naar de Russische Federatie.

Verzoeker toont niet aan dat hij vervolging vreest. De vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, kan niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Aangezien verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan dit relaas evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus waartoe de Commissaris-generaal op 18 december 2009 heeft besloten, is terecht.

Er is geenszins een kennelijke wanverhouding tussen zijn beslissing en de motieven waarop ze steunt. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE